

Geboortegrond

Enya werd 's morgens met een schok wakker en ze wist meteen wat er aan de hand was. Ze wilde Sim wakker maken, maar haar plotselinge beweging had hem al wakker gemaakt.

“Wat is er?” vroeg hij slaperig.

Ze glimlachte naar hem. “We krijgen een kindje.”

Als een speer schoot hij uit bed. Met één hand probeerde hij zijn kleren aan te doen en met de ander raapte hij alles bij elkaar wat ze mee moesten nemen. Het was aandoenlijk om te zien, zeker omdat Enya al dagen geleden een ingepakte tas bij de deur klaar had gezet.

Het was bijna een half uur lopen. Sim had voor de zekerheid een aangestoken fakkel meegenomen, maar terwijl ze liepen werd het langzaam licht en tegen de tijd dat ze aankwamen bleek de fakkel niet meer nodig te zijn. Ze was nog nooit op de geboortegrond geweest maar Enya voelde instinctief waar ze heen moest. Zonder het ooit gezien te hebben herkende ze de open plek in het bos en het slotje dat de grens vormde van de geboortegrond. De indrukken in het zand verrieden dat daar recent nog andere stellen op hun kinderen hadden gewacht. Aan de andere kant van het slotje begon plotseling een mist die zo dicht was dat je er nauwelijks doorheen kon kijken.

Enya ging ogenschijnlijk rustig op een steen zitten wachten, maar ondertussen gierden de zenuwen door haar lijf. Het besef dat hun kindje zijn of haar weg moest vinden in de dichte mist, op een uiterst onbetrouwbare ondergrond met blote voeten, maakte haar onrustig. Ze hadden wel verschillende paren schoenen meegenomen in hun tas, maar wat nou als die allemaal de verkeerde maat hadden? Wat nou als hun kindje het niet zou halen? Natuurlijk had ze uit haar nabije omgeving alleen maar geruststellende verhalen gehoord, maar iedereen kende wel iemand die iemand kende bij wie het niet goed gegaan was.

Sim gedroeg zich aanzienlijk minder ontspannen: hij ijsbeerde er driftig op los, zonder een poging te doen om te verhullen hoe gespannen hij was. Het werkte op Enya's zenuwen, maar ze had

niet het lef zijn gemoedstoestand te verstoren: het moest voor hem net zo moeilijk zijn als voor haar.

“Het komt vanzelf, Sim,” probeerde ze. Hij negeerde haar, maar ze kon niet goed inschatten of hij haar oprecht niet gehoord had, of dat hij er bewust voor koos geen antwoord te geven.

“Sim, ontspan je,” probeerde ze nogmaals.

Hij sloeg naar een denkbeeldige vlieg, maar bleef driftige rondjes lopen. “Het is niet eens het wachten zelf,” zei hij na een tijdje. “Het is het gevoel van machteloosheid waar ik niet tegen kan.”

“Ik weet het, schat. Maar je weet net zo goed als ik dat we onder geen enkele voorwaarde zelf de mist in mogen gaan.”

Sim gaf geen antwoord, maar ze kende hem goed genoeg om te zien dat hij iets had willen zeggen, maar het op het laatste moment inslikte.

“Zeg het maar. Je weet dat je alles tegen me kunt zeggen, Sim”

Hij twijfelde nog even maar zei toen eerlijk: “Natuurlijk weet ik dat we niet de mist in kunnen gaan, maar wie heeft ons dat verteld? Onze ouders, leraren op school: mensen die het op hun beurt weer gehoord hebben van hun ouders en leraren. Maar er zijn al generaties geen mensen meer die de tijd voor de mist hebben meegemaakt. We weten niet eens of er een tijd was voor de mist. Hoe kregen mensen toen kinderen?”

“Sim, ik...” probeerde ze, maar ze kwam niet tussen de woordenstroom die ze zelf losgemaakt had.

“Jij hebt het antwoord ook niet, schat, dat weet ik. Maar heb jij je nooit afgevraagd waaróm we niet de mist in mogen gaan? Zijn ze soms bang dat we uitvinden wat daarbinnen is?”

“Waar zouden ‘ze’ bang voor zijn?”

“Voor vooruitgang. Stel je voor dat we erachter komen wat er in de mist is. Stel je voor dat we erachter komen waar onze kinderen vandaan komen. Stel je voor dat voortaan iedereen zonder toestemming een kind zou kunnen krijgen. Weet je hoe dat ons leven zou kunnen veranderen? En dan heb ik het nog niet eens over wat het gevolg zou zijn als iedereen zelf kon bepalen hoévél kinderen ze konden krijgen?”

“Sim, dat is niet zonder reden. Onze ouders en de hele generaties voor ons zeggen wat ze zeggen, niet omdat ze ons klein willen houden, maar omdat dat door de generaties heen doorgegeven is. Dit is geen misinformatie die ons weghoudt bij onze kinderen. Dit is wijsheid die we doorkrijgen van voorouders die ons niet meer kunnen vertellen waar die wijsheid vandaan komt. Ik snap dat je...”
Op dat moment werden ze onderbroken door kindergeluiden die leken te komen vanuit de mist.

“Sttt!” siste Sim. Ze waren allebei meteen stil en Enya durfde zelfs niet uit te ademen. In de plotselinge stilte hoorden ze allerlei geluiden: betekenisloos gefluister, ritmisch geplons en het breken van takjes. Het had net zo goed het geluid van de wind, een kikker en een hert kunnen zijn, maar ze waren allebei zo schichtig dat ze er van alles in hoorden.

Na even luisteren concludeerde Enya: “Het is niets.” Maar Sim fluisterde “Wacht!” en inderdaad: in de verte klonk een gil die van een uil had kunnen zijn maar die met een beetje fantasie klonk als de doodsangst van een kind. “Dat is ons kind: Ik ga kijken!”

“Sim, wees nou niet...” begon Enya, maar toen ze zag dat Sim het serieus meende viel ze stil en begon ze te huilen. Ze klampte zich aan hem vast en jammerde: “Alsjeblijft, lieverd, laat me hier niet alleen achter.”

Hij trok haar armen van zijn middel en bitste haar toe, scherper dan hij haar ooit had aangesproken: “Laat me los Enya, mijn kind heeft mijn hulp nodig.” Zijn woorden deden haar meer pijn dan hij besepte. *‘Mijn kind’, niet ‘ons kind’...* Maar ondanks dat liet ze niet zomaar los. “Ik wil jou niet ook kwijtraken, Sim!” Zodra ze het zei wist ze dat ze geen ‘ook’ had moeten zeggen. Er kwam een vuur in zijn ogen van pure razernij en Enya wist dat ze hem nergens meer van kon weerhouden. Ze liet hem los en bleef op de grond liggen snikken.

“Misschien dat jij het opgegeven hebt,” snauwde hij haar toe, “maar ik niet.” Zonder verder iets te zeggen sprong hij over het slootje heen en verdween hij in de mist. Ineens was het stil.

Enya probeerde zich te herinneren hoe ze ooit zelf door de mist was gekomen, maar afgezien van wat vage, algemene indrukken zoals de vochtige, koude lucht en de beangstigende geluiden kon ze het

zich niet meer voor de geest halen. Ze kon zich al helemaal niets herinneren van de tijd voordat ze de mist ingestuurd werd. Wie had haar toen verzorgd? Wie had haar de mist ingestuurd?

Toen er na een half uur nog geen teken was van Sim, begon ze zich pas echt zorgen te maken. Ze keek rond naar iets waarmee ze zichzelf kon beschermen en haar oog viel op de nog nasmeulende fakkel, die Sim aan de rand van de open plek had laten liggen. Ze blies hard op het smeulende hout en wist weer een klein vlammetje in het leven te roepen, dat al snel uitgroeide tot een stabiel brandend vuur. Even zag de open plek er wat vriendelijker uit, al bleef de mist een solide witte muur van nevel.

Met de fakkel in de aanslag liep Enya naar het slootje. De mist week, al was het maar een halve meter. Als ze haar arm voor zich uit stak kon ze nog net de toppen van haar vingers zien. Ze probeerde weer te luisteren naar de geluiden uit de mist. Dit keer hoorde ze niets dan haar eigen ademhaling. Ze plantte één been over het slootje heen, maar durfde zich niet volledig over te geven aan de witte duisternis van de mist. De ondergrond was steviger dan ze had verwacht, al maakte het mos waar ze op stond een zuigend geluid. Ze stak haar fakkel zover in het wit als ze kon, maar de mist week niet.

In de verte klonk gehuil en Enya zette weer snel een stap terug naar de veiligheid van de geboortegrond. “Sim?” riep ze, eerst aarzelend en toen krachtiger. Ze wist dat hij, zeker zonder fakkel, alleen de weg terug zou kunnen vinden door haar stem te volgen, maar er kwam geen antwoord. Even overwoog ze hem achterna te gaan, maar de angst, die haar haar hele leven ingeprent was, won het nog. Bovendien wist ze dat ze hem meer hielp door daar te blijven en hem richting te geven met haar stem.

“Sim?” riep ze weer en nu hoorde ze in de verte “Enya?”

Weer klonk het gehuil, dit keer dichterbij waar ze meende zijn stem gehoord te hebben. “Sim? Volg mijn stem maar kijk uit, ze zijn...” Dit keer werd ze onderbroken door een vreselijk gekrijs en bijna was ze de mist in gerend in de hoop dat de fakkel een verschil zou maken. Weer stapte ze over de sloot en dit keer zakte ze diep weg in de modder. Door achterover te vallen voorkwam ze dat ze vast kwam te zitten, maar daarbij viel ze half in het ondiepe slootje. Terwijl ze het

water in haar laarzen voelde lopen deed ze snel een stap terug en wist nog net te voorkomen dat ze de fakkel in het water liet vallen.

“SIM!”, gilte ze. “Sim!”

Een paar minuten lang bleef ze zijn naam schreeuwen, maar er kwam geen reactie meer en haar schreeuwen werden langzaam zwakker, totdat het niet meer was dan een gefluister. Pas toen beseftte ze dat ze aan het huilen was. Ze stond zo ver mogelijk over de sloot heen gebogen en deinsde terug toen het water langzaam rood kleurde. “NEE!!!” krijste ze, maar het water bleef roder worden. Pas na een minuut of tien nam dat af, maar toen had Enya zich al opgerold in foetushouding aan de rand van de open plek. De shock van twee verliezen zo kort op elkaar en de angst voor wat er in de mist schuilde hadden haar overmand en toen ze na uren te hebben gehuild in slaap viel werd het helemaal stil op de open plek. Afgezien van haar onrustige ademhaling verstoorde niets de rust van de geboortegrond.

Toen Enya na uren te hebben geslapen weer wakker werd was ze verstijfd van de kou. De fakkel had zichzelf gedooft in het zand en Enya's jurk zat vol met groene vlekken. Het deel van haar jurk waarmee ze half in het slootje was gevallen was nog nat en stonk. De tas met kinderkleren stond nog op dezelfde plek, maar eekhoorns of andere nieuwsgierige dieren hadden de inhoud overhoopgehaald.

Met moeite stond ze op en hoewel ze nog steeds niet wist waar ze de kracht vandaan moest halen wist ze dat ze daar niet kon blijven. Nog één keer liep ze naar het slootje en riep ze Sim's naam, maar zoals ze had verwacht kwam er geen reactie. Met veel tegenzin draaide ze zich om en strompelde ze de weg op die naar het dorp leidde. Weer voelde ze hoe de tranen vrijuit stroomden. De tas met kleren sloeg ze over haar schouder en het viel haar op hoe licht die was in vergelijking met al het leed dat ze bij zich droeg.

“Mama?”

Enya negeerde de verlangens van haar onderbewustzijn en weigerde zich nog te laten kwellen door visioenen. Met uiterste wilskracht weerstond ze de neiging om zich om te draaien en ze dwong zichzelf om het ene been voor het andere te zetten.

“Mama?”

Ze schudde haar hoofd in een poging de stem kwijt te raken en sloeg haar jas dicht om zich heen. Ze was kennelijk de hele dag op de geboortegrond geweest, want het begon alweer te schemeren. De ondergrond werd geleidelijk harder en gelukkig werd het steeds makkelijker om te lopen.

“Mama, wacht op mij!”

De stem leek op die van haar en ook al wist ze dat ze zichzelf daar alleen maar mee kwelde, toch kon ze de neiging zich om te draaien niet langer weerstaan. Voor het slotje stond een meisje van een jaar of vijf, gekleed in een witte jurk met groene bloemen erop en met blote voeten. Het meisje had Sim’s bouw maar Enya’s kleur ogen en haar. Enya probeerde de tranen uit haar ogen te knippen, maar ze had nog niet het besef wie er voor haar stond.

“Mama?” zei het meisje weer en instinctief ging Enya op de grond zitten en stak haar armen uit. Het meisje rende op haar af en stortte zich in Enya’s omhelzing. Enya sloeg haar armen om haar dochter en zo bleven ze lange tijd zitten. Toen ze weer opstond merkte Enya dat de tranen niet minder waren geworden, maar nu waren het andere tranen.

“Kom,” zei ze tegen het meisje, haar dochter. “Laten we naar huis gaan. Ik wil je over je vader vertellen...”